

מפוסטר שושני

הצעה מגונה בפרודורי המנגנון — או חיסול בג'ונגל המפלגתי?

תחילת שנת הלימודים הראשונה, התברר כי מצב זה לא יאריך ימים. ההתנגשויות בין שני המחנות החלו בקריאות גנאי כלפי מורות בית הספר הממלכתי, שהופיעו ב"לבוש", בלתי צניע, הסתיימו בתגרות ידיים. לפני חודשים מספר החליט מנהל בית הספר הממלכתי, יאיר עוזדארי, לפתור בי מקצת את בעיית הצפיפות שהתגברה בחצי בית הספר השני. הוא פינה את מחסן המיזרקים מבניין המסעדה של בית הספר, הקים במקום כיתה לימוד. לכך לא היה מוכן מנהל בית הספר הדתי, אהרון זילבר שטרייט, להסכים. "אם כבר לפנות חדר — אז מגיע לי לקבל אותו", טען ובצדק. "אצלי הצפיפות בכיתות יותר גדולה". הוא הריץ מכתבים למחלקת החינוך ה"עירונית וכשלא נענה הביא בעצמו את אחד מאנשי המחלקה למקום.

איש המחלקה לחינוך בדק את המצב, ה"דע עוזדארי כי עליו לפנות את החדר. "חדר מיזרקים מוזן לא יוכל לשמש ככיתה לימוד", הסביר לו. המנהל עשה זאת, אולם רק לתקופת מה. כעבור מספר שבועות חזר והכניס את אחת הכיתות לחדר.

"**יפרצת ופרצת...**" הפעם החליט מנהל בית הספר הממלכתי דתי שלא לפנות כלל אל מחלקת החינוך. לאחר שזאת הסביר רה לו כי לפי הודעתו של עוזדארי אין כיתתו נמצאת במקום — וזאת בשעה ש"הכיתה המשיכה ללמוד בחדר המחסן — קם זילבר שטרייט בוקר אחד, "כשב" בעזרת תלמידיו את הכיתה עוד בטרם הספיקו להגיע למקום תלמידי בית הספר הממלכתי.

עד מהרה הוזקק למקום עוזדארי, תבע מהפולשים לפנות את החדר. המנהל סירב. האחרית הלבנה והתחממה מרגע לרגע. הילדים, אשר קודם חששו לפעול, החלו משתלחבים מרווח הקרב שלבשה את מוריהם. תלמידי בית הספר הדתי תפסו מקלות בידיהם, ובקריאות "ופרצת ופרצת" ימה ו"קדמה...". הכתערו על מחנה תלמידי בית הספר הממלכתי, אשר אף הם לא טמנו ידם בצלחת. אחרי שנפצע אחד התלמידים ה"עירבה המשטרה ומנעה אסון גדול יותר.

השבוע היה ברור כי ישיבה בצוואת זו לא תיכל להימשך. "יש רק פתרון אחד", הביע את דעתו אחד מעובדי מחלקת החינוך, "אנו משלימים עתה בנין חדש. אמנם שני עמים אלה ימשיכו לגור באותה שכונה, אך לכל הפחות לא יחד".

מתלוננת שטיבר

הצעה מגונה בפרודורי המנגנון — או חיסול בג'ונגל המפלגתי? י"ם. סוכם כי התוקפים יפרידו בין איכילי סיה לוחמת ולא לוחמת. משורייני מיוחד עם רבקה הוכן כדי להודיע לתושבי הכפר שכפרם הוקף. אולם פתיחת הקרב לא היתה כפי שתוכנן. המשורייני עם הרמקול לא הגיע למבואות הכפר.

בעוד שגורסת ההגנה יודעת לספר על התנגדות אפסית בכפר וריכוזה בבית המוכר חר בלבד, טוען אופיר: "המערכה נתמשכה כשכל בית ערבי משמש עמדת התנגדות". הטענה העיקרית כנגד כובשי דירימסין היתה בשאלת הטבח הגדול בנשים ובילדים. לפי טענה זו נטבחו כ-250 נשים וילדים והוטלו לבאר הכפר. שאר נשות הכפר ו"ילדי הובלו בתהלוכת נצחון לירושלים.

על כך משיב אופיר: "דירימסין נכבשה כולה. על גג בית המוכר נמצאה אשה ובידה רובה. מתוך סיפורי הלוחמים נראה כי הערבים ניסו להשתמש בערמה ויצאו מכריהם בלביש נשים. אבל בנות שהיו עם יחידותינו גילו מתחת לעציפי ה"נשים" רעולות הפנים דמויות ערבים עבותי שפם. מאידך נמצאו גם נשים ערביות שהשתתפו בקרב, ובתוך ריתחת המערכה קשה היה להבדיל בין אשה לוחמת ואשה לא לוחמת."

חינוך

שני עמים

אחת ההתפתחויות הגדולות של ראש ה"ממשלה דויד בן גוריון, היתה ביטול הור"מים בחינוך וההגת הרשת האחידה. למע"שה היתה זו רק אה"ת עניינים. שני זרמים קיימים: הדתי והממלכתי.

הציריחני. בין השכונות הרבות הפזורות על רכסי ההרים מסביב לירושלים, נמצאת גם עיריגנים, המיושבת עולי מזרח אירופה וצפון אפריקה. לפני כשנתיים דאגה מחלקת החינוך להתחיל בבניית בית הספר במקום, אותו העידה, מלכתחילה, לזרם החינוך הממלכתי.

על החלטה זו לא ידעו חסידי חב"ד, כאשר החלו בפעילות השיכונות שלהם בקרב תושבי המקום. הם הצליחו לאסוף מס"ספר ניכר של בקשות ופנו לעירייה שת"עיד להם את המיבנה המוקם. העירייה סר"בה, אך נוכח לחץ נוסף הושגה פשרה לפיה חולק בית הספר לשניים: לזרם הדתי ולזרם הממלכתי.

תלמידים במקום מוזן. מיד עם

במדניה

(המשך מעמוד 6)

העיריה שלמה שושני נאלץ להתפטר מ"עבודתו, עקב תלונה של פקידתו, כי הציע לה הצעות מגונות.

שושני (32) ואשתו ידעו על פה כל מלה בכל קטע עתון. בכל משפחה רגילה היו ידיעות אלה עלולות לגרום טראגדיה, ל"זור קרע רגשי עמוק בין הבעל ואשתו. אך במשפחת שושני התייצבה האשה לצד בעלה. היא האמינה לדבריו כי האשמה נטפלה עליו ללא שחר, דירבנה אותו לצאת וללחום מלחמת צדקתו.

השבוע הגיעה מלחמה זו לשלב הגבוה ביותר: בית המשפט הגבוה לצדק הוציא צו על תנאי, הקורא לעיריית ירושלים לבוא ולנמק מדוע לא תחזיר את שושני לעבודתו.

הצעה מגונה? לפני בית המשפט עור מדות שתי גירסות, שכבר הועלו בהרחבה בעתונות (העולם הזה 1251). מצד אחד טוענת אורית שטיבר, כי שושני ביקש ל"פטר — רק מפני שלא נעתרה להצעותיו הבלתי מוסריות.

ואילו שושני, צבר שהתנסה בקרבות העיר העתיקה ועלה בסולם המנגנון הודות לעסקנותו במפא"י, טוען כי אין שחר בהאשמה זו. הוא רצה לפטר מסיבה פשוטה: עבודתה לא השביעה את רצונו. אלה הן הטענות הגלויות. סביבן רקומה מסכת שלמה של בירורים, הבטחות ואי"טריגות. שושני, למשל, הסכים בשלב ה"ראשון למסור את העניין לבירור, בהאמינו כי בבירור זה תידון בקשתו לפטר את אורית. להפתעתו גילה, כי דחקה תלונה אורית נגדו היא ששימשה נושא לבירור. כאשר נתבקש להתפטר, בהבטחה כי צעד זה יסייע לשמור את השערויה בסוד, נשמע לעצה זו. אך מיד למחרת התפטרותו דאג משהו לפרסם את כל הפרשה.

ברגע זה החליט שושני לחלום לצדקתו. הוא שלח מכתב שני לעירייה, בו הודיע על ביטול הודעת ההתפטרות שלו. הוא הס"תמך על תקנון עירוני, הקובע כי ההתפטרות של פקיד נכנסת לתוקפה החל מהיום הרא"שון בחודש, לאחר הגשת ההתפטרות. אם ביטל את ההתפטרות לפני הראשון לחודש, טען, משמע שההתפטרות אינה תופסת. אך העיריה לא קיבלה את טענותיו.

שושני פנה לעורך הדין שרגא בירן ה"ירושלמי, העלה טענות תהליכיות נגד ה"לטת הפיטורין של העיריה.

הגוש מתנקם? מאחורי כל הטענות הפורמליות האלה העלו חבריו של שושני טענה נוספת, האופיינית לג'ונגל המפ"לגתי בישראל. לדבריהם, נגרם לו עוול רק משום שהשתייך לחלק הלא נכון של מפא"י, לקבוצת הצעירים שבתוך המפלגה, ואילו ראשות העירייה והמנגנון הבכיר שלה נתונים בידיו אנשי הגוש. עסקנים וחתיקים אלה, לפי אותה גירסה, חששו מפני הצעיר המאיים על עמדותיהם ורצו לסלקו.

אם נכונה טענה זו או לא — יתכן ש"לעולם לא יתברר. כי גם בית המשפט אינו יכול להיכנס לסבך זה, שאינו משתקף בשום מיסמך ובשום הליך רשמי אם כי יכול הוא לקבוע את עתידו של אדם.

היסטוריה

טבח בתחמושת

לראשונה מאז מלחמת השחריר התפר"סמה השבוע בפומבי גירסתה הרשמית של מפקדת האצ"ל בירושלים, על פרושת דיר"י אסין. לאחר שנים ארוכות בהן כונה המיב"צ של פלוגות האצ"ל והלח"י בפי אנשי ההגנה, כטבח אורחים חסרי מגן, העלו מפקדי האצ"ל בכתב את הטענה שכיבוש דירימסין היה מיבצע צבאי הכרחי להגנת העיר מפני הפירועים ששכנו לדבריהם בכפר. בספרו על החומות, שיצא השבוע לאור, הקדיש איש אצ"ל וירושלמי ותיק אופיר פרק שלם ל"כיבוש דירימסין".

כתב אופיר בספרו: "... עם כיבוש דיר"י אסין החלה שרשרת הנצחונות של הישוב העברי על כוחו המתמוטט של האויב הערבי. תושבי ירושלים לא ראו במבצע נחשון (שהיה באותם הימים) משום מיפנה במהלך הקרבות בארץ. בישוב נתעוררו התקתה כי האצ"ל יביא את השינוי.

בניגוד לדעת אנשי ההגנה, שדירימסין היה כפר יהודי ליהודים, טוען אופיר ש"דירימסין היה סכנה.

שפם רעול. על הפעילה עצמה מספר אופיר: "לפני הקרב נתעוררה בעית השבוע

80 ג'אסיה

המושך מסע "פוסה"

★

ממרסייל לכיוון חיפה, נפליג ב-19.12 ונעגון שוב בג'נואה ב-20.12 עם טיול בעיר והסביבה

★

... בנפולי ביום — 21.12 עם טיול לפומפיי

★

קפריסין

ולפני שנגיע לחיפה, נתעכב ב-24.12 בלימסול, לשם טיול בקפריסין

★

נשוב לחיפה ב-25.12

★

טיולים כנ"ל מחיפה 15.1.62, 27.12.16

★

בכבוד רב

קריית ספר • קריית ספר • קריית ספר

מהדורה רביעית

של ספרה של

לנה קיכלר-זילברמן

מאה ילדים שלי

פרשה מופלאה מימי האמים

הופיעה זה עתה בהוצאת

קריית ספר

קריית ספר • קריית ספר • קריית ספר